

Arrest

nr. 222 581 van 12 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. LERNOUT
Louizalaan 89/1
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2019 hebben ingediend (bij faxpost) om, bij wege van voorlopige maatregel, de behandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de vordering tot schorsing, neergelegd in het op 7 maart 2019 ingediende schorsings- en annulatieberoep, dat gericht is tegen de beslissingen van 13 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26 quater) en de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan te bevelen .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2019.

Gezien het mondeling uitstel van de behandeling van de zaak naar de terechtzitting van 12 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERBEKEN, die loco advocaat D. LERNOUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 18 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekers o.a. genomen waren in Zwitserland op 1 februari 2018 en in Italië op 30 januari 2017.

1.3. Op 14 december 2018 werd een verzoek tot overname gericht aan de Zwitserse, Italiaanse en Zweedse instanties.

1.4. De Zwitserse en Zweedse instanties weigerden op respectievelijk 17 december 2018 en 19 december 2018 de overname van verzoekers.

1.5. Het verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse instanties op grond van artikel 18 (1) b van Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), werd niet binnen de door artikel 25(1) van deze Verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) van deze Verordening de verantwoordelijke lidstaat werd.

1.6. De Italiaanse autoriteiten werden hiervan op de hoogte gesteld bij brief van 15 januari 2019.

1.7. De verwerende partij trof op 13 februari 2019 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26qauter). Deze beslissingen werden dezelfde dag betekend.

1.8. Het betreffen de thans bestreden beslissingen die als volgt luiden:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: I.(…) M.(…) F.(…) K.(…)

voornaam: Z.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Pakistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, die verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, verzocht op 18.10.2018 om internationale bescherming in België samen met zijn echtgenote Z.(…) I.(…), S.(…) S.(…) (°(…)) en zijn kinderen Z.(…) I.(…), S.(…) Z.(…) (°(…)), Z.(…) I.(…), Z.(…) Z.(…) (°(…)) en Z.(…) I.(…), Z.(…) Z.(…) (°(…)). De betrokkene legde hierbij de volgende documenten neer: een internationaal rijbewijs afgeleverd op 19.06.2018 met vermelding van een adres in Bologna en een rijbewijs afgeleverd in Dubai door de Verenigde Arabische Emiraten op 27.05.2006. De betrokkene verklaarde dat hij zijn paspoort met een visum voor Europa via Italië en zijn overige documenten had afgegeven in Zweden.

Het onderzoek van de vingerafdrukken toonde aan dat de betrokkene reeds om internationale bescherming verzocht in Zweden op 18.01.2016, in Italië op 30.01.2017 en in Zwitserland op 01.02.2018. Het onderzoek van de vingerafdrukken van zijn echtgenote leverde identieke resultaten op.

Op 05.11.2018 werd de betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader van een persoonlijk onderhoud betreffende zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Hierin verklaarde de betrokkene dat hij Pakistan in 2004 had verlaten, van 2004 tot 2016 legaal in Dubai had verbleven en in 04.2007 voor een korte periode was teruggekeerd naar Karachi, Pakistan. Hij verklaarde dat hij in 01.2016 legaal van Dubai via Italië naar Zweden was gereisd. De betrokkene gaf aan dat hij in Zweden een verzoek om internationale bescherming had ingediend en er van 01.2016 tot 01.2017 in een appartement in Kramfors had verbleven, om vervolgens legaal van Zweden naar Italië te reizen. Hij verklaarde dat hij ook in Italië een verzoek om internationale bescherming had ingediend, dat hij er van 01.2017 tot 14.10.2018 in Bologna had verbleven en dat hij in 02.2018 voor een week naar Zwitserland was getrokken om ook daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De betrokkene gaf ten slotte aan op 14.10.2018 vanuit Italië via Duitsland naar België te zijn gereisd met aankomst op 15.10.2018. Deze verklaringen stemmen grotendeels overeen met de eerdere vingerafdrukken van de betrokkene in Zweden, Italië en Zwitserland.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloten had om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloten had om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat hij op zijn werk in Dubai vaak communiceerde en samenwerkte met het moederbedrijf in België. Over Italië verklaarde hij dat niemand hem iets had gegeven en niemand hem had geholpen, dat hij er alles had uitgegeven, dat hij in die periode meer dan 25.000 euro had gependend en dat hij schulden had bij zijn bank in Dubai. Hij gaf tevens aan dat er in Italië geen werk en geen respect voor iemand met een opleiding is.

Betrokkene verzocht samen met zijn echtgenote en drie kinderen om internationale bescherming. Hij verklaarde dat hij verder geen familieleden in België of andere lidstaten had.

Op 14.12.2018 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse instanties conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) op 29.12.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Op 14.12.2018 werd tevens een verzoek tot terugname gericht aan de Zweedse instanties conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Op 19.12.2018 informeerden de Zweedse autoriteiten ons dat dit verzoek niet kon worden aanvaard, aangezien Italië op 02.05.2016 werd aangeduid verantwoordelijke lidstaat op basis van artikel 12(2) en de betrokkene en zijn gezin op 13.12.2016 naar Italië werden overgebracht.

Op 14.12.2018 werd ten slotte ook een verzoek tot terugname gericht aan de Zwitserse instanties conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Op 17.12.2018 informeerden de Zwitserse autoriteiten ons dat dit verzoek niet kon worden aanvaard, aangezien Italië op 08.03.2018 werd aangeduid als verantwoordelijke lidstaat.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. In zijn persoonlijk onderhoud gaf de betrokkene aan dat hij besloten had om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat hij op zijn werk in Dubai vaak communiceerde en samenwerkte met het moederbedrijf in België. Deze verklaringen duiden op een

loutere persoonlijke voorkeur voor een lidstaat en kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De loutere appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

In zijn persoonlijk onderhoud stelde de betrokkene dat niemand in Italië hem iets had gegeven en dat niemand hem er had geholpen. Hij gaf aan dat hij alles had uitgegeven en dat hij schulden had. Ten eerste merken we op dat artikel 3 het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Ten tweede merken we op dat artikel 17 van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, bepaalt dat lidstaten ervoor zorgen dat materiële opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming beschikbaar zijn en dat lidstaten de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk kunnen stellen van de voorwaarde dat de verzoekers niet beschikken over de nodige bestaansmiddelen. Ten derde benadrukken we dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij en zijn gezinsleden op het vlak van opvangvoorzieningen onheus werden behandeld door de Italiaanse autoriteiten, hij een klacht had kunnen indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het administratief dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde om verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Daarnaast verklaarde de betrokkene ook dat er in Italië geen werk en geen respect voor mensen met een opleiding zou zijn. Hieromtrent dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn socio-economische mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest inhouden.

De betrokkene maakte in zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek van 14.12.2018 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

In geval van een impliciet akkoord worden de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome Fiumicino en Milaan Malpensa.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Een belangrijke bron betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>). Een oudere bron is het rapport van de Zwitserse nongouvernementele organisatie SFH/OSAR ('Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy', Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2016/161031-final-englisch-sfh-bericht-italienaufnahmebedingungen.pdf>).

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione").

Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen en verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to

Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers”, pagina 48).

Het rapport meldt dat de Italiaanse instanties enkel in geval van expliciete akkoorden aangeven via welke luchthaven de overdracht dient te worden voltrokken. In geval van impliciete akkoorden is dit niet het geval en worden volgens het rapport de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome en Milaan Malpensa terwijl de betrokkene vervolgens mogelijk wordt verzocht zich aan te bieden bij een “Questura” in bijvoorbeeld Sicilië. De betrokkene moet zelf de reis naar de verantwoordelijke “Questura” ondernemen, wat volgens de auteurs een obstakel vormt op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 48). Hieromtrent merken we dat de auteurs niet aan de hand van objectieve gegevens aangeven over hoeveel gevallen het effectief gaat. We benadrukken dat het rapport wel meldt dat van de 702 tussen januari en oktober 2017 via Milaan overgedragen personen 80% werd toegewezen aan de “Questura” van Varese (Lombardije), een regio noordelijk van Milaan (pagina 48). Er werden door de auteurs geen elementen of gegevens aangevoerd die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een “Questura” in de nabijheid van Rome zou worden aangewezen.

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië (“Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure”, pagina 48).

Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (“This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country”, pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke ‘Questura’ voor de registratie van het verzoek (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo’s operationeel zijn die bijstand verlenen aan “Dublin-terugkeerders”, waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 25 : “Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously”).

Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : “In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care”; OSAR, pagina 18, “Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation”). We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

Lezing van beide rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SIPROIMI-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens voor handen zijn ("Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation", pagina 74).

Betreffende de melding van Artsen zonder Grenzen dat ze meer "Dublin-terugkeerders" aantreffen binnen de populatie dakloze immigranten in Rome kunnen we opmerken dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14: "The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016"). Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30).

We merken op dat het AIDA-rapport inderdaad gewag maakt van non-gouvernementele organisaties die de levensomstandigheden in een aantal CAS-centra hekelen, maar tevens verschillende keren meldt dat de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions are equal to those of SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 89)

Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 74).

Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties – de Prefectuur – van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde

verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep (pagina 77).

De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie niet kan worden gerechtvaardigd door de door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zowel het geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Italië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op 24.09.2018 nam de Italiaanse regering een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet", werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, herdoopt het SPRAR-netwerk in SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") en beperkt de toegang tot deze tweedelijnsopvangvoorziening tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019").

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met een aanhoudende instroom van immigranten in Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, "Italy weekly snapshot – 30 December 2018", <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een

dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Het rapport van de ngo's Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council ("Is mutual trust enough ? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy") doet verslag van zes gevallen waarin personen vanuit Denemarken en Zwitserland aan Italië werden overgedragen in de periode van april 2016 tot en met januari 2017. Vier daarvan waren gezinnen met minderjarige kinderen die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. Dit rapport heeft, zoals de titel vermeldt, specifiek betrekking op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. Zoals boven opgemerkt maakte de betrokkene niet aannemelijk dat hij en zijn gezinsleden specifieke noden kennen in die zin dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin zij in Italië zullen worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling zou kennen.

Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en zal hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hotspots" zal worden ondergebracht.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelde de betrokkene gezond te zijn en enkel een beetje keelpijn te hebben. Elders gaf hij tevens kort aan dat zijn kinderen in Zweden medische problemen hadden gekend door de ijskoude omgeving.

We merken op dat de betrokkene tot op heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We merken verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme

kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Betrokkene is niet in bezit van de in art. 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.

(...)"

(...)"

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: Z.(...) I.(...)

voornaam: S.(...) S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Pakistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, die verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, verzocht op 18.10.2018 om internationale bescherming in België samen met haar echtgenoot I.(...) M.(...) F.(...) K.(...) (°(...)) en haar kinderen Z.(...) I.(...), S.(...) Z.(...) (°(...)), Z.(...) I.(...), Z.(...) Z.(...) (°(...)) en Z.(...) I.(...), Z.(...) Z.(...) (°(...)). De betrokkene legde hierbij haar verzekeringskaart uit Dubai en de geboorteaktes van haar drie kinderen voor. Zij verklaarde dat haar echtgenoot haar paspoort met visum voor Europa had afgegeven aan een persoon in Zweden.

Het onderzoek van de vingerafdrukken toonde aan dat de betrokkene reeds om internationale bescherming verzocht in Zweden op 18.01.2016, in Italië op 30.01.2017 en in Zwitserland op

01.02.2018. Het onderzoek van de vingerafdrukken van haar echtgenoot leverde identieke resultaten op.

Op 05.11.2018 werd de betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader van een persoonlijk onderhoud betreffende haar procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Hierin bevestigde de betrokkene dat zij Pakistan in 09.2007 had verlaten en van 2007 tot 2016 legaal in Dubai had verbleven. Zij verklaarde dat zij in 01.2016 legaal van Dubai via Italië naar Zweden was gereisd. De betrokkene gaf aan dat zij in Zweden een verzoek om internationale bescherming had ingediend en er van 01.2016 tot 01.2017 Stockholm had verbleven, om vervolgens legaal van Zweden naar Italië te reizen. Zij verklaarde dat zij ook in Italië een verzoek om internationale bescherming had ingediend, dat zij er van 01.2017 tot 10.2018 rond Bologna had verbleven en dat zij in 02.2018 voor een week naar Zwitserland was getrokken om ook daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De betrokkene gaf ten slotte aan in 10.2018 vanuit Italië via Duitsland naar België te zijn gereisd met aankomst op 15.10.2018. Deze verklaringen stemmen grotendeels overeen met de eerdere vingerafdrukken van de betrokkene in Zweden, Italië en Zwitserland.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloten had om in België om internationale bescherming te verzoeken en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat haar echtgenoot besloten had om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat ze het moeilijk hadden in Zweden en Italië. Ze gaf aan dat ze in Italië veel problemen hadden, dat niemand een huis aan hen wou verhuren, dat ze geen steun van de autoriteiten kregen en dat ze zelf initiatief moesten nemen om alles te regelen.

Betrokkene verzocht samen met haar echtgenoot en drie kinderen om internationale bescherming. Zij verklaarde dat zij verder geen familieleden in België of andere lidstaten had.

Op 14.12.2018 werden de Italiaanse instanties conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene over te nemen. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) op 29.12.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Op 14.12.2018 werd tevens een verzoek tot terugname gericht aan de Zweedse instanties conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Op 19.12.2018 informeerden de Zweedse autoriteiten ons dat dit verzoek niet kon worden aanvaard, aangezien Italië op 02.05.2016 werd aangeduid verantwoordelijke lidstaat op basis van artikel 12(2) en de betrokkene en zijn gezin op 13.12.2016 naar Italië werden overgebracht.

Op 14.12.2018 werd ten slotte ook een verzoek tot terugname gericht aan de Zwitserse instanties conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Op 17.12.2018 informeerden de Zwitserse autoriteiten ons dat dit verzoek niet kon worden aanvaard, aangezien Italië op 08.03.2018 werd aangeduid als verantwoordelijke lidstaat.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen vanonder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. De loutere appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale

bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wens en we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

In haar persoonlijk onderhoud stelde de betrokkene onder meer dat ze in Italië geen steun van de autoriteiten kregen en dat ze zelf initiatief moesten nemen om alles te regelen. Ten eerste merken we op dat artikel 3 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Ten tweede merken we op dat artikel 17 van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, bepaalt dat lidstaten ervoor zorgen dat materiële opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming beschikbaar zijn en dat lidstaten de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk kunnen stellen van de voorwaarde dat de verzoekers niet beschikken over de nodige bestaansmiddelen. Ten derde benadrukken we dat indien de betrokkene van oordeel was dat zij en haar gezin op het vlak van opvangvoorzieningen onheus | werden behandeld door de Italiaanse autoriteiten, zij een klacht had kunnen indienen bij de bevoegde instanties. I - Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het administratief dossier blijkt geenszins dat de) betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde om verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Voorts verklaarde de betrokkene dat niemand in Italië een huis aan haar en haar gezin wilde verhuren. ! Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder ^ sprake zou zijn van discriminatie in vergelijking met Italië. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in sprake soms en in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Italiaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Italië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Italiaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Italiaanse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Italiaanse

bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Italiaanse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Italiaanse grondgebied verblijven.

Ten slotte stelde de betrokkene dat zij en haar gezin in Italië veel problemen hadden. Zij maakte verder echter geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek van 14.12.2018 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke Lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

In geval van een impliciet akkoord worden de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome Fiumicino en Milaan Malpensa.

De betrokkene zal na overdracht een verzoek voor internationale bescherming kunnen indienen in Italië en gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Een belangrijke bron betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update op 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>). Een oudere bron is het rapport van de Zwitserse nongouvernementele organisatie SFH/OSAR ('Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy', Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2016/161031-final-engelisch-sfh-bericht-italienaufnahmedingungen.pdf>).

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione").

Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen en verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to

Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers”, pagina 48).

Het rapport meldt dat de Italiaanse instanties enkel in geval van expliciete akkoorden aangeven via welke luchthaven de overdracht dient te worden voltrokken. In geval van impliciete akkoorden is dit niet het geval en worden volgens het rapport de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome en Milaan Malpensa terwijl de betrokkene vervolgens mogelijk wordt verzocht zich aan te bieden bij een “Questura” in bijvoorbeeld Sicilië. De betrokkene moet zelf de reis naar de verantwoordelijke “Questura” ondernemen, wat volgens de auteurs een obstakel vormt op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 48). Hieromtrent merken we dat de auteurs niet aan de hand van objectieve gegevens aangeven over hoeveel gevallen het effectief gaat. We benadrukken dat het rapport wel meldt dat van de 702 tussen januari en oktober 2017 via Milaan overgedragen personen 80% werd toegewezen aan de “Questura” van Varese (Lombardije), een regio noordelijk van Milaan (pagina 48). Er werden door de auteurs geen elementen of gegevens aangevoerd die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een “Questura” in de nabijheid van Rome zou worden aangewezen.

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië (“Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure”, pagina 48).

Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (“This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country”, pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke ‘Questura’ voor de registratie van het verzoek (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo’s operationeel zijn die bijstand verlenen aan “Dublin-terugkeerders”, waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 25 : “Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously”).

Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : “In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care”; OSAR, pagina 18, “Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation”). We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

Lezing van beide rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SIPROIMI-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens voor handen zijn ("Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation", pagina 74).

Betreffende de melding van Artsen zonder Grenzen dat ze meer "Dublin-terugkeerders" aantreffen binnen de populatie dakloze immigranten in Rome kunnen we opmerken dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14: "The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016"). Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30).

We merken op dat het AIDA-rapport inderdaad gewag maakt van non-gouvernementele organisaties die de levensomstandigheden in een aantal CAS-centra hekelen, maar tevens verschillende keren meldt dat de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions are equal to those of SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 89)

Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 74).

Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties – de Prefectuur – van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde

verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep (pagina 77).

De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie niet kan worden gerechtvaardigd door de door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zowel het geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het opvang bieden en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Italië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op 24.09.2018 nam de Italiaanse regering een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet", werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, herdoopt het SPRAR-netwerk in SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") en beperkt de toegang tot deze tweedelijnsopvangvoorziening tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019").

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met een aanhoudende instroom van immigranten in Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, "Italy weekly snapshot – 30 December 2018", <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRAR locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een

dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Het rapport van de ngo's Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council ("Is mutual trust enough ? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy") doet verslag van zes gevallen waarin personen vanuit Denemarken en Zwitserland aan Italië werden overgedragen in de periode van april 2016 tot en met januari 2017. Vier daarvan waren gezinnen met minderjarige kinderen die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. Dit rapport heeft, zoals de titel vermeldt, specifiek betrekking op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. Zoals boven opgemerkt maakte de betrokkene niet aannemelijk dat hij en zijn gezinsleden specifieke noden kennen in die zin dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin zij in Italië zullen worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling zou kennen.

Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en zal hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hotspots" zal worden ondergebracht.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud op 05.11.2018 stelde de betrokkene gezond te zijn. Elders gaf ze ook kort aan dat haar kinderen in Zweden gezondheidsproblemen hadden gekend door het koude weer. Bij de preregistratie van het verzoek om internationale bescherming in België op 18.10.2018 was er tevens sprake van een probleem aan de rechtervoet bij haar zoon S.(...) Z.(...)r en van misselijkheid bij haar dochter Z.(...) Z.(...).

We merken op dat de betrokkene tot op heden in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We merken verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme

kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

Betrokkene is niet in bezit van de in art. 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten.

(...)"

1.9. Verzoekers dienden op 7 maart 2019 een schorsings-en annulatieberoep in tegen de in punt 1.8. bedoelde beslissingen.

1.10. Verzoekers maakten op 28 mei 2019 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole naar aanleiding van een vastgesteld illegaal verblijf. Zij werden gehoord en vulden hiertoe een vragenlijst hoorrecht in.

1.11. De verwerende partij nam diezelfde dag t.a.v. verzoekers een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Meer bepaald werd verzoekers een FITT-woning toegewezen.

1.12. De overdracht aan de Italiaanse instanties is voorzien op 13 juni 2019 om 13u45 op de luchthaven van Rome.

2. Betreffende de ingediende vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepalingen

- Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

- Artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Verzoekers betogen als volgt in hun verzoekschrift:

“Verzoekers worden vastgehouden in de FITT-woning te Beauchevain (stuk 3).

Op 13 juni 2019 is hun vlucht naar Rome vastgelegd (stuk 4).

Verzoekers bevinden zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet.

Het uiterst dringend karakter van de vordering wordt dan ook wettelijk vermoed door de opsluiting.

Binnenkort zal dus een repatriëring naar Italië volgen en zal een gewone schorsings-en vernietigingsprocedure te laat komen. De uitvoering van de verwijderingsmaatregel is imminent.”

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een situatie waarbij zij naderhand zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking zijn gesteld van de regering en hebben ze binnen de 10 dagen na deze vasthouding onderhavig verzoekschrift ingediend. De vordering is tijdig en gezien de vasthouding wordt het uiterst dringend karakter van de vordering inderdaad wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk,

§ 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel van hun verzoekschrift dat neergelegd werd in het kader van de in punt 1.9. bedoelde procedure, werpen verzoekers de schending op van *“het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Verzoekers betogen als volgt:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en hen te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier op alle daarin vervatte dienstige stukken.

België diende als lidstaat te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich nl. op het AIDA-rapport(stuk 7) en stelt in haar beslissing dat er opvangstructuren aanwezig zouden zijn.

Hetzelfde AIDA-rapport (van 2017 met update maart 2018) stelt echter met betrekking tot de asielzoeker die asiel aanvraagt, zoals verzoeker (p. 27) :

« There have been several reports of denial of access to the asylum procedure in 2017 »

Vrije vertaling :

« Er zijn verschillende berichten van weigering tot toegang tot de asielprocedure in 2017 geweest. »

In p.48 van het AIDA-rapport over Dublin-terugkeerders wordt gesteld :

Where the person had already submitted an asylum applications, the following situations may arise:

- The Territorial Commission may in the meantime have taken a positive decision and issued a permit of stay;

- The Territorial Commission may have taken a negative decision. If the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR. If not, he or she may lodge an appeal when notified.

- The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues;

- The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview.

Vrije vertaling :

« -De Territoriale Commissie kan ondertussen een positieve beslissing genomen hebben en een verblijfsvergunning afgeleverd hebben ;

-De Territoriale Commissie kan een negatieve beslissing genomen hebben. Indien de aanvrager de beslissing betekend werd en geen beroep heeft aangetekend, kan hij of zij een bevel om het

grondgebied te verlaten hebben gekregen en geplaatst worden in een CPR. Indien niet, kan hij of zij een beroep aantekenen, wanneer het betekend werd.

- De Territoriale Commissie heeft nog geen beslissing genomen en procedure gaat verder ;
- De persoon heeft zich niet aangemeld voor zijn persoonlijke interview en zal een negatieve beslissing krijgen, maar hij kan de Territoriale Commissie verzoeken om een nieuw interview. »

In concreto werd geen enkele informatie noch garantie gevraagd door België aan Italië. Men weet dus niet in welke situatie men zal terugkomen, misschien is de asielprocedure al afgelopen.

Dit is duidelijk onzorgvuldig (niet) handelen van België.

Verder stelt het AIDA-rapport nog op p.48 :

« In its latest report of February 2018, MSF documents an increase in Dublin returnees among homeless persons in Rome who have no immediate and automatic access to the reception system »

Vrije vertaling :

« In het laatste rapport van februari 2018, stelt AZG een verhoging van Dublin terugkeerders vast tussen de dakloze personen in Rome die geen onmiddellijke en automatische toegang hebben tot het opvangsysteem. »

Het is dus duidelijk dat verzoekers, in afwachting van een opvangplaats als Dublinterugkeerders, op straat zullen terechtkomen.

Bovendien stelt de AIDA (Asylum Information Database) in een recenter artikel, nl. van 13 december 2018 (stuk 7) dat sedert een nieuwe wet van 113/2018, enkel begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide kinderen aanspraak kunnen maken op opvang in de SPRAR (tweedelijnsopvang). De andere asielzoekers hebben enkel aanspraak op eerste opvangcentra en CAS (tijdelijke opvangcentra) die amper ondersteuning bieden.

In het arrest Tarakhel v. Zwitserland heeft het Europees Hof van de Rechten van de Mens duidelijk gesteld dat de lidstaat garanties dient te krijgen van de andere lidstaat dat asielzoekers met speciale noden voldoende opvang zouden krijgen, vooraleer een transfer uit te voeren.

Dit onderzoek is niet gebeurd. Bovendien wordt de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken daardoor ook onvoldoende gemotiveerd”.

2.3.2.2. In een tweede middel van hun verzoekschrift, dat neergelegd werd in het kader van de in punt 1.9. bedoelde procedure, werpen verzoekers de schending op van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers betogen als volgt:

“Het AIDA-rapport van 2017 met update van maart 2018 is eigenlijk minder actueel.

De AIDA stelt in haar artikel van 13 december 2018(stuk 7) dat :

« The report illustrates the arbitrariness underlying Dublin returnees’ reception by the authorities, timely access to accomodation and to the asylum procedure, and quality reception conditions...Some Dublin returnees are denied access to the Italian reception system upon arrival altogether or must wait a long time before they are accomodated in second-line reception facilities. Substandard conditions in first reception centres and temporary reception centres (CAS) are widely reported, falling far below standards for persons with special needs. »

Vrije vertaling :

« Het rapport toont de willekeur aan die Dublin terugkeerders ondergaan bij de opvang door de autoriteiten, de tijdige toegang tot de accommodatie en de asielprocedure en kwaliteit van de opvangfaciliteiten...Sommige Dublinterugkeerders worden de toegang ontzegd tot het Italiaanse opvangsysteem bij aankomst of moeten lang wachten alvorens ze opgevangen worden in tweedelijns opvang faciliteiten (SPRAR). De toestand in de eerste opvangcentra en tijdelijke opvangcentra zijn ondermaats en op grote schaal aangekaart, zodat ze ver onder de standaard vallen voor personen met speciale noden. »

Verder stelt het artikel nog :

« Access to asylum procedure is equally problematic. Asylum seekers returned under the Dublin regulation have to approach the Immigration Office of the Police (Questura) to obtain an appointment to lodge their claim. However, the delay for such an appointment reaches several months in most cases. »

Vrije vertaling :

« Toegang tot de asielprocedure is eveneens problematisch. Asielzoekers teruggekeerd onder de Dublinregelgeving dienen naar de Immigratiedienst van de Politie te gaan (Questura) om een afspraak te verkrijgen om hun vordering te stellen. De wachttijd voor een dergelijke afspraak kan echter meerdere maanden duren in de meeste gevallen. »

In een artikel van de NOS van 9 december 2018 wordt gesteld dat Nederland geen jonge asielgezinnen meer naar Italië stuurt, gezien er in Italië nieuwe wetgeving van kracht is die geen zekerheid meer geeft

over opvang (stuk 7). De Nederlandse autoriteiten doen hieromtrent onderzoek en in afwachting daarvan, sturen geen asielgezinnen met kinderen meer naar Italië.

Het is duidelijk uit de beslissingen dat België hiertoe geen enkel onderzoek heeft gevoerd en absoluut geen garanties heeft gevraagd aan Italië in het licht van het arrest Tarakhel.

Verzoekers hebben drie minderjarige kinderen, waarvan de jongste slechts 3 jaar is. Het is dan ook tergend de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te moeten lezen waarbij men absoluut geen rekening houdt met het specifieke geval van de familie IQBAL.

Het middel is derhalve gegrond en het terugsturen van verzoekers naar Italië zal dan ook een schending uitmaken van art. 3 EVRM gezien de grote kans op gebrek aan opvang en de huidige toestand in de centra in Italië en het niet zeker is of de asielprocedure kan worden verder gezet”.

2.3.2.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

2.3.2.4. Verzoekers betogen in essentie dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM schendt door zich bij haar onderzoek of de overdracht van verzoekers zou kunnen leiden tot een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, te baseren op een achterhaalde versie van het AIDA- rapport over Italië en geen rekening te houden met hun specifieke situatie. Verzoekers benadrukken dat ze een gezin vormen met 3 minderjarige kinderen en wijzen er thans op dat verzoekster vijf maanden zwanger is. Verder benadrukken verzoekers dat in een recent artikel uitgaande van AIDA Italië van december 2018 wordt gewag gemaakt van een nieuwe wet waardoor enkel begunstigden van internationale bescherming en niet begeleide minderjarige kinderen aanspraak kunnen maken op tweedelijnsopvang in het SPRAR-netwerk. De andere asielzoekers kunnen enkel terecht in de eerstelijnsopvang of tijdelijke opvang waar de toestand volgens het artikel van december 2018 ondermaats is waardoor ze onder de standaard vallen voor personen met speciale noden. Het artikel maakt bovendien gewag van willekeur die Dublin-terugkeerders ondergaan bij de opvang. Sommigen wordt de toegang hiertoe ontnomen of moeten lang wachten vooraleer ze in de tweedelijnsopvang terechtkomen. Verzoekers verwijten de verwerende partij voorts van geen individuele garanties gevraagd te hebben aan Italië om hun opvang te garanderen. Ze verwijzen hierbij naar het Tarakhel-arrest van het EHRM van 4 november 2014. Ten slotte wijzen verzoekers erop dat Nederland geen jonge asielgezinnen meer naar Italië terugstuurt in afwachting van een onderzoek over de nieuwe Italiaanse wetgeving inzake opvang van asielzoekers.

2.3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96). Het EHRM heeft verder gesteld dat in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid en ernst moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: “*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These*

standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). De vereiste van bijzondere bescherming geldt des te meer ten aanzien van asielzoekers met specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die maken dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid en die noodzaakt dat concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

2.3.2.6. Het komt er dus op neer om de algemene situatie in Italië voor Dublinterugkeerders voor wat betreft de asielprocedure en opvangvoorzieningen in ogenschouw te nemen alsook de persoonlijke omstandigheden van verzoekers.

2.3.2.7. Voor wat betreft de algemene situatie in Italië, uit rechtspraak van het EHRM blijkt dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Volgens het EHRM is er geen situatie van systeemfouten die een overdracht van om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert. De algemene en structurele opvangsituatie voor verzoekers om internationale bescherming in Italië is op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen. Er ligt geen informatie voor waaruit blijkt dat er heden in Italië wel sprake zou zijn van een situatie van systeemfouten. Er blijkt wel dat de situatie minstens precair te noemen is, zodat moet nagegaan worden of verzoekers een bijkomende kwetsbaarheid vertonen die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden (EHRM 7 juni 2018, nr. 67981/16, H. t. Zwitserland).

2.3.2.8. Voor wat betreft de persoonlijke omstandigheden van verzoekers, wordt niet betwist dat verzoekers drie minderjarige kinderen hebben. Uit stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat ze respectievelijk geboren zijn in 2008, 2010 en 2016. Het blijft dus dat ze afgerond 11, 9 en 3 jaar oud zijn. Het kan niet ernstig betwist worden dat dit wijst op een bijkomende kwetsbaarheid van verzoekers, dit naast het gegeven dat ze asielzoekers zijn. Op de terechtzitting van 12 juni 2019 is de verwerende partij het op basis van een eigen gehoor van de verzoekende partijen immers eens met de verklaringen van de verzoekende partijen aangaande hun carta d'identità uit Italië, die geldig is tot 2029, dat het geen verblijfsvergunning betreft voor personen die genieten van de vluchtelingenstatus. De Raad had partijen op de terechtzitting van 7 juni 2019 verzocht om hierover uitsluitel te bieden op de terechtzitting van 12 juni 2019.

2.3.2.9. Dat verzoekers een bijzonder kwetsbaar profiel vertonen blijkt uit het feit dat de verwerende partij bij brief van 18 maart 2019 garanties gevraagd heeft aan de Italiaanse instanties voor de opvang van verzoekers en hun minderjarige kinderen. Deze brief bevindt zich niet in het administratief dossier maar werd wel gevoegd bij de nota die neergelegd werd in het kader van de in punt 1.9. vermelde procedure. In deze brief kan gelezen worden, *“Please be informed that the applicant needs to be assessed as a vulnerable person as member of a family with three young children. With regard to further proceedings in this case we would kindly ask you to provide us with individual guarantees with respect to family unity and the reception needs of a family with young children following a transfer to Italy under the terms of Régulation 604/2013”*.

2.3.2.10. Deze brief gaat lijnrecht in tegen de volgende passages in de bestreden beslissing :

- *“Het rapport van de ngo's Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council (“Is mutual trust enough ? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy”) doet verslag van zes gevallen waarin personen vanuit Denemarken en Zwitserland aan Italië werden overgedragen in de periode van april 2016 tot en met januari 2017. Vier daarvan waren gezinnen met minderjarige kinderen die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in*

andere vormen van opvang terecht kwamen. Dit rapport heeft, zoals de titel vermeldt, specifiek betrekking op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. Zoals boven opgemerkt maakte de betrokkene niet aannemelijk dat hij en zijn gezinsleden specifieke noden kennen in die zin dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin zij in Italië zullen worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling zou kennen”;

- “Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond”.

2.3.2.11. Vermits de brief van 18 maart 2019 dateert van na het treffen van de bestreden beslissingen gaat de Raad ervan uit dat de verwerende partij het toch nodig achtte om garanties te vragen voor de opvang van verzoekers en hun drie minderjarige kinderen wegens hun kwetsbaar profiel.

2.3.2.12. Echter, het blijkt tot op heden niet dat de Italiaanse autoriteiten hierop geantwoord hebben. Ter terechtzitting van 12 juni 2019 wordt dit bevestigd door de verwerende partij. Er bestaat derhalve onzekerheid over de opvang van verzoekers bij hun overdracht naar Italië.

2.3.2.13. Dit klemt des te meer gezien de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissingen inderdaad geen rekening hield met het bij het verzoekschrift gevoegde AIDA-artikel over Italië van december 2018 (stuk 8), dat onder meer gewag maakt van willekeur die Dublin-terugkeerders ondergaan bij de opvang, waarbij sommigen de toegang hiertoe wordt ontzegd of lang moeten wachten vooraleer ze in de tweedelijnsopvang terecht komen. Het artikel stelt voorts dat er sprake is van ondermaatse kwaliteit van opvang in eerste lijnsopvangcentra en tijdelijk opvangcentra (CAS) dat zeker niet de standaard van kwaliteit van opvang haalt voor personen die bijzonder kwetsbaar zijn en derhalve speciale noden hebben.

2.3.2.14. In de bestreden beslissingen kan gelezen worden dat de verwerende partij zich bewust is van het feit dat verzoekers in eerste lijnsopvangcentra of tijdelijk opvangcentra (CAS) zullen terecht komen ingevolge wetswijzigingen in januari 2018.

Zo kan in de bestreden beslissingen gelezen worden:

“Op 24.09.2018 nam de Italiaanse regering een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde “Salvini-decreet”, werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo’s en burgerrechtenorganisaties, herdoopt het SPRAR-netwerk in SIPROIMI (“Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati”) en beperkt de toegang tot deze tweedelijnsopvangvoorziening tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd (“Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019”).

2.3.2.15. De bovenvermelde passage maakt gewag van “*Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019*”. Deze bevindt zich echter niet in het administratief dossier en zijn evenmin gevoegd bij de nota’s.

2.3.2.16. De Raad wijst erop dat de rechtspraak van het EHRM inzake Dublin-transfers van bijzonder kwetsbare categorieën aan een evolutie onderhevig is geweest. Aan de aanvullende (individuele en op de situatie toegespitste) garanties die ingevolge het Tarakhel-arrest van de Italiaanse autoriteiten vóór de overdracht in het kader van de Dublinverordening moesten zijn verkregen, wilde de overdragende lidstaat zijn onderzoeksplicht niet verzaken en daardoor in strijd handelen met artikel 3 van het EVRM (en artikel 4 van het Handvest), zijn in latere jurisprudentie stapsgewijs minder eisen gesteld. Uiteindelijk is (blijkens onder meer de beslissingen van het EHRM van 3 november 2015, J.A. e.a. tegen Nederland, nr. 21459/14, www.hudoc.echr.int en van 7 juni 2018, H. e.a. tegen Zwitserland, nr. 67981/16, www.hudoc.echr.coe.int) voldoende geacht dat de Italiaanse autoriteiten in het algemeen, bij circulaire aan de autoriteiten van de andere lidstaten, hebben verzekerd dat een aantal plaatsen voor opvang in de SPRAR-locaties werd bestemd voor extra-kwetsbare asielzoekers en dat zo nodig meer plaatsen beschikbaar zouden worden gemaakt.

2.3.2.17. In zijn beslissing inzake de hierboven vermelde zaak H. e.a. tegen Zwitserland (overweging 22) heeft het EHRM onder meer overwogen: “*The Court does not see any indication that the Italian authorities would fail to honour their assurance to accommodate the applicants in a SPRAR reception centre designed for families with minor children.*”

2.3.2.18. Vermits er echter niet langer sprake is van circulaire waarin verzekerd wordt dat er opvang zal zijn in de SPRAR-locaties voor gezinnen met minderjarige kinderen en de “*Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019*” enkel concreet gewag maakt van het behoud van de eenheid van het gezin voor opvang in centra buiten het SPRAR-netwerk, kan de Raad in deze stand niet anders dan concluderen dat terug op de Tarakhel-rechtspraak van het EHRM moet beroep gedaan worden en dat dus individuele garanties moeten gevraagd worden voor de opvang van gezinnen met minderjarige kinderen. Daar is ook de verwerende partij zich van bewust gezien ze bij brief van 18 maart 2019 individuele garanties gevraagd hebben voor de opvang van verzoekers en hun drie minderjarige kinderen.

2.3.2.19. Er is tot op heden zoals gezegd nog geen antwoord bekomen van de Italiaanse autoriteiten op de brief van 18 maart 2019. Vermits er onduidelijkheid bestaat of er opvang zal zijn voor verzoekers en hun drie minderjarige kinderen bij overdracht aan de Italiaanse autoriteiten en of die opvang dan voldoende kwalitatief is die aangepast is aan hun noden, kunnen verzoekers gevolgd worden in hun betoog dat de verwerende partij tekort is geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht in het kader van artikel 3 van het EVRM door geen individuele garanties te bekomen voor opvang voor verzoekers en hun drie minderjarige kinderen. De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond en derhalve ernstig.

2.3.2.20. Het gestelde in de nota die werd neergelegd in de in punt 1.9. bedoelde procedure kan hieraan geen afbreuk doen. Hierin worden theoretische overwegingen geuit in het licht van artikel 3 van het EVRM, wordt verwezen naar de uitgebreide analyse die gemaakt werd in de bestreden beslissingen en wordt gesteld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij hun terugkeer het slachtoffer zouden worden van een in artikel 3 van het EVRM bedoelde “handeling”, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partijen. De verwerende partij zoomt hierbij in op wat verzoekers verklaard hebben bij hun Dublin-gehoor en wat hierover in de bestreden beslissingen kan gelezen worden. De verwerende partij stelt vervolgens dat uit de bestreden beslissingen en het onderzoek dat hieraan voorafgegaan is blijkt “*dat de verzoekende partijen toegang zullen hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangstructuren. Terwijl ook de levensomstandigheden in de opvangstructuren geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM impliceren*”. De verwerende partij kan echter gelet op het gestelde in de punten 2.3.2.7 tot 2.3.2.19 bezwaarlijk gevolgd worden in haar verweer, temeer dat ze in deze nota zelf gewag maakt van de brief van 18 maart 2019 waarbij de Belgische autoriteiten individuele garanties vragen aan de Italiaanse autoriteiten voor wat betreft de opvang van verzoekers en hun drie minderjarige kinderen en deze ook aan de nota voegt.

2.3.2.21. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde werd derhalve voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Een verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. Verzoekers betogen als volgt onder het kopje “2. *Ernstig en moeilijk te herstellen nadeel*” van hun verzoekschrift dat neergelegd werd in het kader van de in punt 1.9. bedoelde procedure:

“Verzoekers zullen bij het terugsturen naar Italië een moeilijk te herstellen nadeel ondervinden. Verzoekers weten immers niet of zij opvang zullen krijgen in Italië lopende hun asielprocedure. Dit is hen al eerder overkomen in de periode januari 2017 tot oktober 2018. Verzoekers zijn de ouders van drie kinderen met de respectievelijke leeftijd van 10, 8 en 3 jaar. De kinderen hebben de laatste jaren niets anders gedaan dan gereisd. Dit moet een ongelofelijke impact gehad hebben op hen. Nu zouden ze terug moeten naar het land waar geen opvang werd verleend. Bovendien is mevrouw Zafar Iqbal 5 maanden zwanger. De vraag dien men zich tevens kan stellen of ze in haar toestand nu wel mag vliegen. Bovendien weet men niet wat er met de asielprocedure is gebeurd, het is mogelijk dat deze bij hun afwezigheid werd afgewezen. Het is immers zo dat Italië verzoeker niet heeft geantwoord op het terugnameverzoek van België en dus geen garantie tot opvang heeft gegeven. In dit licht zal het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel erin bestaan dat er een schending zal optreden van art. 3 EVRM bij een terugkeer naar Italië”.

2.4.2.2. Verzoekers kunnen gelet op de bespreking van hun grieven betreffende artikel 3 van het EVRM worden gevolgd in hun betoog dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissingen hen een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel dreigt te berokkenen. Er zijn immers wel individuele garanties gevraagd doch niet bekomen van de Italiaanse autoriteiten voor de opvang van verzoekers en hun drie minderjarige kinderen. Het andersluidend oordeel van de verwerende partij in haar nota kan hieraan geen afbreuk doen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Aangezien werd voldaan aan de cumulatieve schorsingsvoorwaarden, wordt de bestreden beslissing geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het verzoek tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen wordt ingewilligd.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26 quater) wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,	kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
mevr. S. LANSSENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. LANSSENS

M. EKKA